

Ο ΑΠΟΛΕΣΘΕΙΣ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΣ

[Ἀπόσπασμα πεζῆς περιηγήσεως χριστιανικοῦ ἀρνίου εἰς τὸν παράδεισον ὑπὸ τὴν ὄδηγιάν τοῦ θείου πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου τοῦ Καλυβίτου.]

ΕΒΑΙΩΣ θὰ γνωρίζῃς, πάτερ Ἰωάννη, τὴν ἱστορίαν καὶ ἐκεῖνου ἐκεῖ τοῦ μακαριωτάτου, ποῦ ἔχει κρεμα-

σμένον ἓνα σταυρὸν ἐπάνω εἰς τὸν ὀμφαλὸν τοῦ.

— Ἄ! εὐλογημένο παιδί, ἀπήντησεν ὁ ὀδηγός μου, ποῦ μοῦ τοὺς ζετροπῶνεις ἓνα ἓνα! Αὐτὸς εἶνε ὁ ὅσιος Κόνων ἀπὸ τὴν Κιλικίαν, ποῦ ἐκλείσθηκε καὶ ἀπέθανε εἰς τὴν μονὴν τοῦ Πενθουλχᾶ.

— Μπᾶ! αὐτὸς εἶνε ὁ ὅσιος Κόνων; ἀλλὰ διατί φέρει αὐτὸν τὸν σταυρὸν ἐπάνω εἰς τὸν ὀμφαλὸν τοῦ; δὲν εἶνε ἁμαρτία;

— Καθόλου. Αὐτὸς εἶχε τὴν ἐντολὴν νὰ βαπτίζῃ τοὺς νεοφωτιστοὺς χριστιανοὺς εἰς τὸν Ἰορδάνην, κατὰ δυστυχίαν τοῦ δὲ καὶ τὰς νεοφωτιστοὺς χριστιανᾶς. — Ἐννοεῖς ὁμως, ὅτι τὸ πρᾶγμα ἦτο πολὺ σκανδαλῶδες διὰ τὴν ιδιότητά του, διότι διὰ νὰ τὰς βαπτίζῃ ἔπρεπε νὰ τὰς γυμνῶνῃ πρῶτον.

— Φυσιχώτατα.

— Φυσιχώτατα, αἶ; νομίζεις; ἀλλὰ διὰ τὴν ὀσιοτητά του

δὲν ἦτο καθόλου φυσικώτατα, διότι ἡ φύσις ἔπρεπε τουλάχιστον νὰ φανῇ νὰ πῶς ἐπεικῆς διὰ τὸν ἀτυχῆ ἄνθρωπον, καὶ νὰ τὸν ἀπαλλάξῃ τουλάχιστον τῆς ἐπιρροῆς τῆς κατὰ τὰς στιγμὰς τῆς ἀγίας ἐκείνης ἐργασίας του

— Ἐννοῶ τὰς περιφράσεις σου, πάτερ ἅγιε, εἶπα. Ἄλλὰ τοῦλάχιστον τὸ ἅγιον πνεῦμα δὲν ἤρχετο εἰς ἀρωγὴν τοῦ δυστυχοῦς, οὔτε ἐν εἶδει περιστερεῶς ;

Ὁ ὄσιος Ἰωάννης δὲν ἐπρόφθασε ν' ἀπαντήσῃ. Ὁ ζέφυρος τοῦ Παραδείσου εἶχε φέρεי μέχρι τῶν ὠτων τοῦ ὀσίτου Κόνωνος ἅπαντα

τὸν διάλογόν μας, ἀπήντησε δὲ ἐκεῖνος ἀντὶ τοῦ ὀδηγοῦ μου, πλησιάζων πρὸς ἡμᾶς :

— Περιέργε ἐπισκέπτα, ἡ περιέργειά σου εἶνε μεγάλη, ἀλλὰ δὲν ἐπιθυμῶ ν' ἀφήσω ἐκ τῆς ἱστορίας μου κἀνὲν σημεῖον σκοτεινόν, καὶ θὰ μοῦ ἐπιτρέψῃ ὁ συναδελφός μου ν' ἀπαντήσω ἐγὼ εἰς τὴν ἐρώτησίν σου.

Ὁ Καλυβίτης ὑπεκλίθη εἰς σημεῖον ὑποχωρήσεως εἰς τὴν ἀπαίτησιν τοῦ Κόνωνος.

— Ἠρώτησες, ἐξακολούθησεν ἐκεῖνος, διατὶ τὸ πνεῦμα δὲν μὲ ἐβοήθησε, καταβὰν εἰς εἶδος περιστερεῶς. — Ἀλλοίμονον! εἰν γνωρίζεις ἀπὸ ζωολογίαν, θὰ ἤξεύρης βεβαίως, ὅτι τὸ εἶδος εἶνε μέρος τοῦ γένους, καὶ ὅτι τὸ γένος ὑπερισχύει.

— Μάλιστα, ἅγιε Κόνων — Μήπως θέλετε τάχα νὰ εἰπῆτε, ὅτι ἡ περιστέρα εἶχε κατέλθει εἰς γένος . . . ;

— Θεηλικόν, κύριε ἐπισκέπτα.

— Ἠννόησα, ὅσιε πάτερ.

— Δι' αὐτὸ κ' ἐγὼ, σκεφθεῖς καλῶς καὶ ἐξετάσας διαφοροτρόπος τὸν ἑαυτὸν μου, ἀπεφάσισα νὰ δώσω τὴν παραίτησίν μου ἀπὸ τὴν ὑπηρεσίαν αὐτήν, διὰ τῆς ὁποίας ἐκινδύνευα νὰ κηλιδῶσω ὅλον τὸ ἀνεπίληπτον παρελθόν μου.

— Περιέργον μοῦ φαίνεται, πάτερ ἅγιε. — Ἄλλὰ σεῖς, πόσον γέρων, ἦτο δυνατόν νὰ μὴ ἀνθέξετε εἰς τὸ βάπτισμα μιᾶς γυναικῆς ; Φαντάζομαι πλέον τί θὰ ἦτον ἡ ὀσιότης σας εἰς τὰ νειάτα τῆς !

Ὁ ὄσιος Κόνων ἠρυθρίασε καὶ ξηροκατέπεε.

— Ἦτοιμαζόμεν λοιπόν, ἐξακολούθησε, ν' ἀναχωρήσω ἀπὸ

τὰ μέρη ἐκεῖνα, ὅτε ἕξαφνα μοῦ παρουσιάζεται ὁ Πρόδρομος, τὸν ὁποῖον εἶχα διαδεχθῆ εἰς τὸ βάπτισμα καὶ μοῦ λέγει : «Καρτέρησον, γέρον, καὶ κοφίζω σε τοῦ πολέμου.» Τί νὰ κάμω πειά; εἰμποροῦσα γὰ μὴ πιστεύσω εἰς τὴν ὑπόσχασιν ἐνὸς τοιούτου ἀγίου; Ἐπέστρεψα λοιπὸν καὶ ἐξηκολούθησα τὸ ἔργον μου. Κατ' ἀρχάς, νὰ σοῦ εἰπῶ, δὲν εὐρῆκα καὶ πολλὴν δυσκολίαν ἐπέρασαν κ' ἂν καὶ κ' ἂν γυναῖκες ἀπὸ τὰ χέρια μου, καὶ καμμία δὲν κατώρθωσε νὰ μὲ κάμῃ νὰ ἐνθυμηθῶ πλέον τὸν ἑαυτὸν μου «ἐσώθηκα» εἶπα μέσα μου· «τώρα ἤμπορῶ νὰ βαπτίσω ὅλα τὰ χαρέμια τοῦ βασιλέως τῆς Περσίας.» Ἀλλὰ κατὰ κακὴν μου τύχην δὲν εἶχα ὑπολογίσει καλῶς τὰς δυνάμεις σου καὶ ἠπατώμην· μίαν ἡμέραν βλέπω ἐμπρὸς μου μίαν Περσίδα, ἄλλου εἶδους ταραχῆς, βρὲ παιδί· «ὦ ραία σφόδρα, σφόδρα.» Ὅταν τὴν εἶδα ἕνα προαίσθημα διαβολεμένο μοῦ εἶπε πῶς δὲν θὰ ἤμποροῦσα γὰ τὰ βγάλω πέρα μαζύ της καὶ ὅτι θὰ ἔχωμεν καὶ πάλιν τὰ ἴδια τῆς συχωρεμένης.

— Καὶ αὐτὸ τὸ προαίσθημα σοῦ τὸ ἔλεγε πολὺ δυνατὰ, πάτερ Κόνων :

— Βαθμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον εἰς τὴν ἄρχην, ἀλλ' εἰς τὸ τέλος πλέον μ' ἐβεβαίωσεν, ὅτι οὐκ ἦν ἄλλως γενέσθαι· θὰ τὴν ἐπάθαινα — «Μὴ ἀποβάλῃς τὰ ἱμάτια, λέγω τότε, εὐλογημένη· ἂν θέλῃς νὰ σὲ βαπτίσω μὲ τὰ ροῦχα σου, σὲ βαπτίζω εὐχαρίστως· εἶδεμὲ ἅμε· σὸ καλὸ καὶ ξεφορτώσου με». — «Πῶς; λέγει· θὰ μοῦ βρέξῃς τὸ φόρεμά μου; ἢ θὰ μὲ βαπτίσης γυμνὴν, ἢ δὲν βαπτίζομαι καθόλου.» Τί νὰ κάμω; . . . Νὰ τὴν ἀφήσω νὰ φύγῃ καὶ νὰ χάσῃ ἢ χριστιανικὴ ποίμνη μίαν ἀμνάδα ἦτον ἁμαρτία· νὰ μὴ τὴν ἀφήσω, πάλιν ἦτον ἁμαρτία, διότι ἔχανεν ἀφεύκτως ἐν ἄρνιον, ἐμέ.

— Φοβερόν δίλημμα, πάτερ Κόνων, τῷ ὄντι. Οὕτως ἢ ἄλλως ἐν ἄρνι ἔπρεπε νὰ χαθῆ.

— Ἐθεώρησα λοιπὸν καλῆτερον νὰ μὴ τὴν βαπτίσω καὶ νὰ χαθῆ τοιοῦτοτρόπως μία προβατίνα σ' ἂν κ' ἐκεῖνην, παρά . . .

— Ἐνα κριάρι σ' ἂν τὴν ἀγιοτητά σας; Πολὺ σωστὰ ἐκάματε. Καὶ τὸ ἐκόψατε λάσπη λοιπὸν, αἱ;

— Φεύγω καὶ πάλιν φεύγω — Ἀλλὰ ὅταν ἔστριβα εἰς κᾶτι

χωράφια, βλέπω και πάλιν εμπρός μου τὸν Πρόδρομον — «Ποῦ τρέχεις, γέρον, μὲ ἔρωτᾷ;» Ἐχοκάλωσα — «Ποῦ νὰ ὑπάγω τοῦ ἅπαντῶ — Δὲν καταλαμβάνεις τοῦ λόγου σου, ὅτι δὲν κάνω ἐγὼ» διὰ τέτοιαις φιλοδουλειαῖς ποῦ μοῦ ἀνέθεσες; — Εὐρέ, σὲ παρακαλῶ, κάνένα ἄλλον πλέον ἄξιον, — ἢ μᾶλλον ὀλιγώτερον ἄξιον» ἀπὸ ἐμέ, διότι ἐγὼ δὲν ἀντέχω — ἀδύνατον, καὶ μὴ γάνης τὰ λόγια σου ἄδικα. Καὶ διατι δὲν πᾶς παρακαλῶ ἢ εὐγενεία σου

» νὰ τὴν βαπτίσῃς ἐκεῖνη τὴν νεράϊδα; . . . Ἐτετέλεσαι; » ἐγὼ οὐκ ἔτι μενῶ ἐν τῷ τόπῳ τούτῳ. » Ὁ Ἰωάννης ἐγέλασε μὲ γλυκὺ μειδίαμα καὶ ἀπήντησε πάλιν: — «Καρτέ-» ρει, γέρον, καὶ κο-» φίζω σε τοῦ πολέ-» μου». Ἐ! ἐθύμωσα κ' ἐγὼ τότε καὶ ἀνέκραξα: «Τί» κουφίζεις με καὶ ξεκουφί-» ζεις με, πάτερ Ἰωάννη;» δὲν τ' ἀκούω ἐγὼ αὐτὰ» πειὰ Ὅμο ἔτσι μοῦ λές» ὅταν φεύγω καὶ μὲ γυρί-» ζεις πίσω, ἀλλὰ τώρα πειὰ» δὲν θὰ τὸ κατορθώσῃς. Μιὰ» φορὰ τὴν ἔπαθε ὁ Κόνων,

» οὐδὲ δὲν τὴν παθαίνει καὶ πρὸς γυνῶσίν σου » Ὁ ἅγιος Πρόδρομος, ἐγέλασε τότε μὲ ὅλη τὴν καρδιά του καὶ μοῦ ἀπήντησεν: «Ἐλα ἐδῶ, ἀνόητε ὑπάρχει καὶ ἱατρικὸν διὰ τὴν ἀρρώστια σου.» — Μὲ ἐπῆρε δὲ παράμερα καὶ . . . .

Ἄλλ' ὁ ὁσῖος δὲν ἔτελειώσε τὴν ἱστορίαν, διότι ἀνελύθη εἰς δά-» κρυα καὶ ἐδόθη εἰς θρήνους

Ὁ ὁδηγός μου συνεπλήρωσε :

— Καὶ ἀναμοχλεύσας τὰ ἱμάτια αὐτοῦ ἐσφράγισε τῷ σημείῳ τοῦ σταυροῦ ὑποκάτω τοῦ ὀμφαλοῦ καὶ εἶπε: — Αἴ τῶρα πῆγαινε, εὐλογημένε Κόνων εἶσαι ἄξιος διὰ τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν.

— Κάλλια νὰ μοῦ ἔλεπε, ἐκραύγασεν ὁ δυστυχής, τέτοια βασιλεία! Καὶ ἀπεμαχρύνθη κλαίων καὶ ὀδυρόμενος.

Ἐμεινα μόνος μετὰ τοῦ ὁδηγοῦ μου.

— Ὁ κακόμοιρος! εἶπον πρὸς αὐτὸν — τὴν ἐπλήρωσε φαίνε-

ται πολὺ ἀκριβὰ τὴν βασιλείαν αὐτήν. Ἄλλὰ δὲν μὲν λέγεις, πᾶτερ Καλυβίτη, προσέθηκα, τί κάθεται σήμερον ὁ ἅγιος Πρόδρομος καὶ δὲν σταυρώνει τοιοῦτοτρόπως καὶ καμπόσους ἰδικούς μας καλογέρους καὶ παππάδες, διὰ νὰ μὴ σταυρώνουν αὐτοὶ τοῦ κόσμου τὰς γυναῖκας;

— Τί νὰ πρωτοσταυρώσῃ ἀπ' αὐτούς; ἀπήντησεν ὁ ὄσιος ὀργίλιος — ὅπως ἔχουν καταντήτει αὐτοὶ, ὅσο καὶ ἂν τοὺς σταυρώσῃ, πάντοτε θὰ ᾔνε. . . . ἄσταύρωτοι!

ΠΟΛΥΒΙΟΣ Τ. ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΜΩΣΑΙΚΟΝ

Εἶνε ἐλάττωμα τῶν λεπτιῶν ἀνθρώπων νὰ ζητοῦν καὶ παρ' ἄλλων τὴν λεπτότητα, τὴν ὁποίαν αὐτοὶ ἔχουν.

* *

Πάντοτε πρέπει νὰ συλλογίζεται κανεὶς ὅ,τι λέγει· ἄλλὰ δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ λέγῃ ὅ,τι συλλογίζεται.

* *

Εὐκολώτερα μυρίζεται ὁ κατεργάρης τὸν τίμιον ἄνθρωπον, παρὰ ὁ τίμιος ἄνθρωπος τὸν κατεργάρεν.